

Sygn. akt II KK 579/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **P. Z.**

skazanego za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z 12 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 219 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2023 r.

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu,

z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt II Ka 358/22

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Biłgoraju

z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt II K 14/21

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1) pozostawić kasację bez rozpoznania;

**2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego P. Z.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Biłgoraju z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt II K 14/21, P. Z. został uznany za winnego zarzuconych mu czynów, zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z 12 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 219 k.k., za które został skazany na karę łączną roku pozbawienia wolności, której

wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. zostało warunkowo zawieszzone na okres 3 lat próby.

Sąd Okręgowy w Zamościu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt II Ka 358/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia:

„I. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez jedynie ogólne uzasadnienie wyroku, nierozważenie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, niedostateczne wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw do uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych dotyczących dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego, uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego oraz pominięcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a dotyczących braku zamiaru bezpośredniego celowego w popełnieniu przypisanego mu czynu, podczas gdy przestępstwo oszustwa może być popełnione jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim celowym,

II. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego w postaci nagrań skazanego ze współnikami oraz C. Z., będącym głównym kontrahentem spółki S. Sp. z o.o. oraz pominięcie okoliczności wynikających z przeprowadzonego dowodu, iż C. Z. znał kondycję finansową spółki, a pomimo to nadal chciał kontynuować współpracę w zakresie dostaw drewna, oskarżony próbował spłacić zobowiązania względem C. Z., a także iż pozostali współnicy spółki S. Y. kontynuowali współpracę z C. Z. bez oskarżonego za pośrednictwem firmy O.;

III. art. 415 § 1 k.p.k., poprzez orzeczenie wobec skazanego za przypisany występki z art. 286 §1 k.k. środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem na rzecz T. R. pomimo, iż wydany

został nakaz zapłaty przez Sąd Rejonowy dla m.st. w Warszawie, XV Wydział Gospodarczy w dniu 26 maja 2015 roku, sygn.. akt XV GNc 3166/15 z naruszeniem zakazu antykumulacyjnego;

IV. art. 286 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniało wszystkich znamion przestępstwa oszustwa, mianowicie doprowadzenia innej osoby do rozporządzenia własnym mieniem oraz wprowadzenia tej osoby w błąd, w konsekwencji czego czyn przypisany oskarżonemu nie może być zakwalifikowany jako czyn z art. 286 § 1 k.k.”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Biłgoraju, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść skazanego strona może wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy tylko kasacji wywiedzionej z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

W niniejszej sprawie P. Z. został skazany na karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k., zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat próby. Zarzutu wskazującego na uchybienia o charakterze bezwzględnym w kasacji nie podniesiono.

Wobec tego, Sąd Najwyższy pozostawił kasację bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k.